

[Poul Møller.]

Den højtærede statsminister gav en fremstilling af forsvarsudvalgets arbejde. Jeg tror, man må sige om denne fremstilling, at det var procedure, ren og skær procedure og måske endda dårlig procedure. Det var det formelle, men den højtærede statsminister kan dog ikke bestride, at der før valget var enighed mellem de tre partier om hovedretningslinjerne for den fremtidige forsvarsordning. Den højtærede statsminister vil heller ikke bestride, at man var nået så langt frem med disse forhandlinger, at man regnede med meget hurtigt efter valget at kunne få spørgsmålet løst, og man havde håbet på i vinteren 1956-57 at kunne gennemføre ordningen inden valget. Hvorfor vil man ikke åbent erkende fra regeringens side, at det er regeringsdannelsen, der har givet anledning til standsningen og suspensionen af forsvarsudvalgets arbejde så lang tid? Hvorfor ikke åbent erkende, at det er den, der har givet anledning til, at forsvarsudvalget nu ikke arbejder så energisk og så aktivt, som det gjorde i forrige folketingssamling? Alle her i salen ved det i forvejen; alle uden for denne sal, der interesserer sig for disse ting, ved det; alle er vi klar over det, og det ligger vel i det motto, som den højtærede statsminister har valgt at sætte over sin forsvarspolitik, at han vil opnå den brede enighed. Da vi forhandlede før valget, behøvede man ikke den brede enighed. Der var enighed mellem de partier, som hidtil havde været nok til at bære forsvarsordningen, nok til også at gennemføre den forsvarslovgivning, vi stod over for. Men nu vil man have den brede enighed, og det lyder jo kønt, men jeg spørger den højtærede forsvarsminister og den højtærede statsminister: er det for forswarets skyld, man ønsker bred enighed — d. v. s. radikal tilslutning til det fremtidige forsvarsforlig — eller er det for regeringens skyld? Jeg er desværre bange for, at det er for regeringens skyld og ikke for forswarets.

Den højtærede statsminister er tilfreds med regeringens samarbejde. Om denne tilfredshed deles af alle de højtærede ministre, er en anden side af sagen. Må det dog ikke erkendes, at der er områder, hvor det — i alt fald for os, der står udenfor — ser ud til at kunne blive svært at finde det, som

den højtærede statsminister kalder en fælles løsning. Jeg har i går og i dag nævnt forsvarspolitikken, og jeg nævnte i går byggestøttelovgivningen — jeg skal vende tilbage til den senere.

Men hvordan er det egentlig gået med det kit eller skidt, der skulle holde regeringen sammen: grundskylden? Vi hørte i sin tid, at det var en grundskyldsregering; nu er det blot en trekantregering. Der tales ikke længere om en grundskyldsregering, og under denne tillægsbevillingsdebat er der sagt meget lidt om denne sag, som i sin tid var det fælles ståsted for den regering, der blev dannet. Der er blevet så stille om denne sag. Kan retsforbundets ministre virkelig være tilfredse med det, der er sket på dette område i løbet af det sidste år?

Jeg minder ærede medlemmer om den udtalelse, som det daværende medlem af tinget, hr. Knud Tholstrup, fremsatte umiddelbart efter regeringsdannelsen — den står i Folketingstidende for 1956-57, 2. samling, sp. 191:

„Jeg gør opmærksom på, at selvfølgelig har vi fået vished for, at vi nu får indført grundskyld; det er jo det, det hele går ud på; ...“

Det var det, det hele gik ud på. Men vi har ikke hørt noget om det siden; på 1 års dagen, på fødselsdagen, blev der ikke holdt mange grundskyldstaler. Men det ærede medlem hr. Helge Madsen var i går tilfreds. Jeg tror, det ærede medlem ofte er tilfreds, men også let at stille tilfreds. Det viste sig i hvert fald, at han var tilfreds på grund af min utilfredshed, og så må det egentlig være nemt at stille ham tilfreds, for jeg bliver meget let utilfreds. Hans glæde mindede mig om Axel Juuls smukke digt, hvori det bl. a. hedder:

„Dejligst af alle glæder er glæden for slet ingenting“,
men måske især om tilføjelsen: „glæden, blot fordi du er til“. Denne glæde har Danmarks retsforbund jo endnu et stykke tid: blot dette at være til.

Den højtærede statsminister nævnte også byggestøttelovgivningen, og jeg forstod hans bemærkninger sådan, at han var helt uenig med os i vor kritik af, at det var skadeligt for byggeriet, skadeligt for beskæftigelsen, at man ikke havde nogen vished om byggestøttelovgivningen. Jeg tror,